

Пролог

Лив дощ. Вона ледве човгала по мосту, стискаючи парасольку обома руками. Та користі з тієї парасольки було як із дощовика в басейні.

«Пізно, пізно, пізно», – її серце наче билосся в ритмі хлюпання кросівок по тротуару. Мокрі пасма волосся розліталися, били по шиї та лізли в очі, а з носа, підборіддя й вії стікала вода.

Вона спинилася, уривчасто дихаючи й міцно тримаючи парасольку, що виривалася з рук. Хоча який сенс? Навкруги нічого не було видно. Він казав, що буде дощ, але такої зливи вона не сподівалася.

Згинаючись від безжального потоку води, зиркнула на годинник, проте стрілки на циферблаті заледве проглядалися. Вигинала зап'ясток і так, і сяк, марно стараючись піймати промінь місяця, поглинутого густими хмарами.

Зрештою, яка різниця? Вона ж бо знала, що покаже годинник: усе скінчено. Усе. Вона не встигла. Чому це сталося саме сьогодні? Як так вийшло, що все полетіло шкереберть?

В очах запекло, сльози змішалися з краплями дощу. Вона стиснула зуби й кинулася бігти, нахиливши голову й насилу розплющуючи очі крізь зливу. Однією

рукою спиралася на холодний металевий паркан, сподіваючись іти рівно. За такої негоди перила були кращими провідниками за очі.

Зненацька морок розітнув пронизливий скрегіт: неначе сто гострих нігтів дряпнули шкільну дошку.

Вона застигла, не відриваючи пальців від перил, і широко розплющила очі. На мить перестала дихати. Серце майже зупинилося.

Піднесла руки, затулила обличчя, проте знала, що вони не допоможуть — не врятують.

Ще мить, і її залила хвиля світла.

Джастін П'ЯТНИЦЯ

— А ну поклади руку на стіл, Джастін! — крикнув йому вухом батько, притиснувшись до нього ззаду. Джастін відчув, як рука батька впала на його плече, і він зупинився. Він стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами. Він стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами. Він стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами.

Він стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами. Він стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами. Він стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами.

— Джастін, це твоя проблема, — сказав йому батько, і він відійшов до кухні. Джастін стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами.

— Не плач, — сказав йому батько, і він відійшов до кухні. Джастін стояв у дверях, і його очі були вкриті сльозами.

Розділ 1

Джастін

— А ну позатикали роти! Слухаємо! — гримає містер Шоу, протискаючись нашим рядом. Звучить загрозливо. Чувак на вигляд як ведмідь гризлі, а коли розтуляє рота, то здається, наче працює бурова установка, тому, в принципі, в нього все загрозливо. Однак потім він плюхається в кінці ряду, витягає телефон і починає шпілити в «Кенді Краш» — вочевидь, насправді йому начхати.

Я закочую очі. Нарешті какофонія бодай трохи вщухає і можна розчути, як президентка учнівського самоврядування, Тейлор Стрікленд, із подіуму на сцені представляє почесного гостя.

— Як ви знаєте, мер Ротман здобув цю премію, коли навчався у випускному класі нашої рідної школи, — цвірінькає Тейлор у мікрофон, відкидаючи біляві кучері, ніби знімається в рекламі «Таргет».

— *Нам пофіг*, — удавано кашляє в кулак Дейв Деррін, що сидить просто переді мною. Я гепаю в спинку його крісла — не тому, що мені *не пофіг*, а тому, що це Дейв і чом би й ні?

Він обертається і тицяє мені в обличчя середній палець; а я демонстративно кладу голову Алісси на плече. Узагалі-то я не втомився, просто хочу скористатися нагодою побісити Дейва. Густі темні кучері Алісси лоскочуть мені щоку, і я простягаю руку заправити лискуче пасмо їй за вухо, незмінно тримаючи при цьому зоровий контакт із Дейвом.

Він запав на Аліссу ще на другому році навчання і скаженіє, що вона тусить зі мною, а не з ним.

Попри те що в мене з Аліссою до болю платонічні стосунки, це все ж більше, ніж світить Дейву.

Йому уривається терпець. Він вдає, наче ригає, встромляючи палець собі в рот, а тоді розвертається і втискається у крісло.

Один-нуль на мою користь.

— Відвали, — бурмоче Алісса, смикнувши плечем і труснувши головою, щоб повернути пасмо волосся на місце. Вона продовжує водити олівцем у скетчбуці, де із сірих ліній і розмазаних тіней поступово ви-мальовується мій профіль. Зиркає на мене і швидко опускає очі на сторінку. Уривчастими легкими рухами накидає обриси мого волосся, що спадає на лоб.

Шкода, що ті її скетчі — просто скетчі. Якби їх показували у фільмі, то були б аркуші, заповнені моїми портретами. Моїми рисами обличчя, накресленими вугіллям. Моїми руками, виписаними пастеллю. Моїми сутулими плечима; моїми поношеними кросівками; моїми патлами, акуратно наведеними помаранчевим і червоним олівцями, щоб зобразити страхітливий

облізлі рештки експерименту з однодоларовою фарбою, до якого я вдався дощового дня кілька тижнів тому.

Однак скетчі — принаймні для неї — означають лише те, що вона — художниця і їй треба практикуватись, а я — добровільний піддослідний.

Колись вона прославиться — у цьому я не сумніваюся.

А я так і стирчатиму тут. Сам-один.

На сцені до мікрофона підходить мер.

— Як же приємно повернутися у Воррен-Гай, що правда, коли я навчався в цих стінах, школа називалася інакше, — каже, усміхаючись. — Та й із вигляду була інакшою. Ви знали, що план будівлі повністю змінився? За моїх часів тут розташовувалося адміністративне крило, а актові зала — з іншого боку. Та, незважаючи на те, що сплигло багато часу, дещо лишається незмінним упродовж років: і це високі стандарти для наших учнів. Саме тому я безмежно пишаюся кожним із претендентів на цьогорічну Премію за громадянське лідерство округу Буфорд. Як вам відомо, заявки надходять з усього округу...

Він теревенить далі, підігруючи цікавість до оголошення лауреата цьогорічної Премії за громадянське лідерство — щедрої стипендії, якою округ щороку нагороджує представників одного й того самого типу учнів: відмінник, член учнівського самоврядування, купа позашкільних занять, громадянська активність, і бла-бла-бла... Тобто дітей, які, здавалось би,